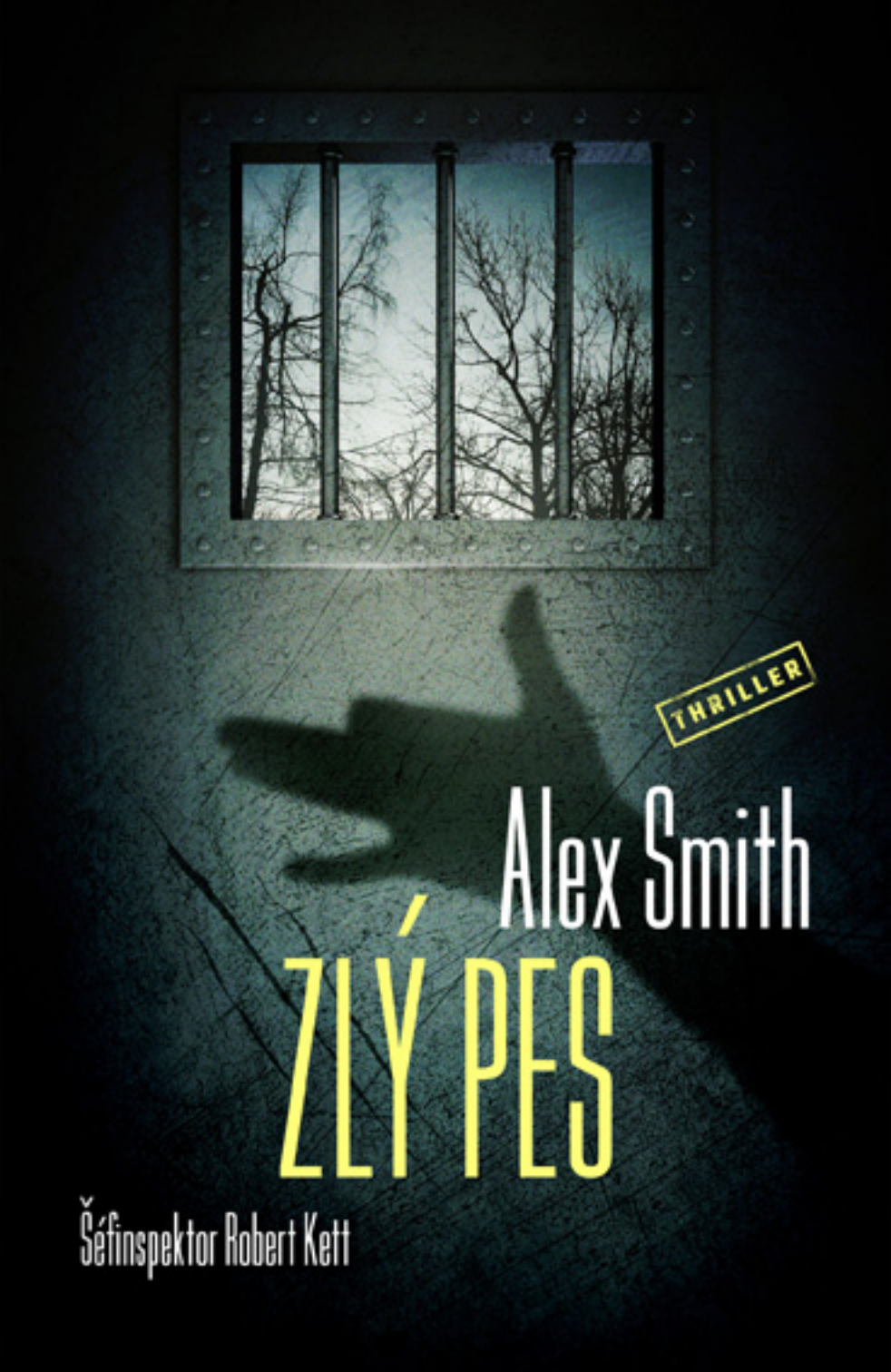
THRILLER
Alex Smith
ZLÝ PES
Šéfinspektor Robert Kett

ZLÝ PES

Copyright © 2019 by Alex Smith

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Alžběta Komrsková, 2022
Cover © Zhivko P. Petrov, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2733-9 (pdf)

Alex Smith

ZLÝ PES

Pro velkého psa Barryho.

Prolog

ČTVRTEK

Bez psa to prostě nebylo ono.

Maurice byl hajzlík, to jo. Kříženec mopsla a kdovíčeho, který měl na každé procházce mezi poli čumák v jednom kuse zabořený do kravince. Většinu svého života strávil snahou ojet každý sloupek ohrady, krtinec či nicnetušící ovci, která mu zrovna zkřížila cestu, a nepřestal s tím, ani když už mu táhlo na čtrnáct let a jeho srst už dávno změnila barvu z černé na šedou. Roger Carver strávil valnou část procházek křičením na psa, zachraňováním psa nebo jeho nošením v náruči, protože se jeho krátké nožky rychle unavily a on už nemohl dál. Maurice byl jednoduše jedna velká osina v zadku.

Ale Roger by teď dal cokoliv za to, aby se vrátil.

Povzdechl si, možná o něco dramatičtěji, než zamýšlel. Večerní vzduch byl plný prachu a pod každým Rogerovým krokem křupalo kukuřičné strniště. Nalevo se do dálky táhla nekonečná pole, která jako by si po sklizni oddechla úlevou. Napravo rostl starý temný les a stromy se začínaly pomalu barvit do odstínů oranžové a hnědé. Podzim už dorazil v plné síle a už teď bylo jasné, že bude velmi chladný. Roger tady žil už dost dlouho na to, aby dokázal

předpovědět, jak asi v daném ročním období bude, a to i navzdory notoricky nepředvídatelnému počasí východní Anglie.

„Není ti nic moc, co?“ ozvala se Sally, která šla o kus za ním. Znělo to, jako by ho obviňovala, a když se ohlédl přes rameno, spatřil na její tváři výraz tak kyselý, že mu bylo okamžitě jasné, že to přesně tak myslela. Zaplavila ho náhlá vlna vzteku – možná dokonce nenávisti –, ale spolkl ji. Instinktivně zapátral pohledem po psovi, a když si uvědomil, že tu Maurice není, do srdce se mu zabodla tupá bolest. Už tu nikdy nebude.

Pitomej mizera.

„Jsem v pohodě,“ řekl a sám ze svého hlasu slyšel pasivní agresi.

„Jo, seš *v pohodě*,“ vypálila Sally sarkasticky. „Vždycky seš *v pohodě*.“

Jak se mohlo z jejich vztahu stát tohle? Byli spolu teprve sedm let. To zcela jistě není dost dlouhá doba na to, aby jejich vztah od základu shnil. Oba byli mladí, Rogera pětatřicítka minula před pár měsíci, Sally čekala za pár měsíců. Oba měli dobrou práci a žádné děti – a ani žádné nechtěli. Jejich jediným závazkem byl Maurice. Ten starý pes byl to jediné, co je drželo v určitých mezích. Bez něj se mohlo stát naprosto cokoliv.

Minimálně podle Sally.

„Hele,“ řekla. „Sám jsi přiznal, že byl v bolestech. Už přišel jeho čas.“

Blížili se ke konci pole a hrozilo, že si na ztvrdlých brázdách vymknou kotníky. Přímo před nimi, tam, kde se pole setkávalo s lesem, bylo na některém ze stromů vyryto *Rog + Sal + Maurice navždy*. Vyryli ten nápis klíčem od Sallyina bytu, když spolu začínali chodit.

„Já vím," řekl Roger. „Je to v pohodě. Říkal jsem přece, že je to v pohodě. Co jiného bych měl podle tebe říct? Žes mi zabila psa?"

Ta slova mu vyklouzla z úst dřív, než se stačil zarazit, ale už je nemohl vzít zpátky. Uslyšel, jak se Sally ostře nadechla, a připravil se na nejhorší. Ale neodpověděla, a když se ohlédl, zjistil, že zastavila. Poslední paprsky zapadajícího slunce se zatřpytily v slzách, které se jí nasbíraly v koutcích očí a vzápětí přetekly na její zaprášené tváře.

„Tak tohle si myslíš?" zeptala se.

Roger pokrčil rameny a odkašlal si. Pak se natáhl k břevnu ohrady a do prstů ho zastudilo vlhké dřevo.

„Ne," řekl. „Ale trvala jsi na tom, nenechala jsi to být. Mohl jít na operaci a být tu s námi ještě pár let."

Sally zavrtěla hlavou a objala se pažemi tak pevně, že její bílý kabát vypadal jako svěrací kazajka.

„Umíral," řekla. „Říkal to veterinář. Myslela jsem... Nenutila jsem tě k tomu. Myslela jsem, že s tím souhlasíš."

„*Ty* jsi s tím souhlasila," odsekl. „Tohle jsi vždycky chtěla, zbavit se ho."

Čekal, že se začne omlouvat a vymýšlet výmluvy. Místo toho se smutek vetkaný do její tváře proměnil v něco jiného.

„Jdi do prdele, Rogere," sykla.

Otočila se na patě a odklopýtala ve svých holínkách pryč.

„*Cože?*" vyjekl Roger a málem se tím slovem zalkl. „Ne, to *ty* jdi do prdele, děvko."

Bez dalšího slova přelezl ohradu a prodral se hlohem, který rostl na druhé straně. Udělal tři kroky po vedlejším poli a v hlavě mu s každým úderem srdce pulzoval hněv, který mu zamlžoval pohled. Pak se přiměl zastavit.

„Do prdele," zamumlal.

Měl na Sally vztek, protože měla pravdu. Maurice měl na kahánku. Ano, mohli ho nechat rozříznout a odstranit dost rakovinných nádorů na to, aby ještě chvíli vydržel, ale trpěl by neustávající bolestí a denně by musel brát spoustu léků – a to jen pokud by přežil samotnou operaci a následnou rekonvalescenci. Chudák Maurice už téměř ani neviděl a ušel sotva pár kroků. Prožil skvělý život a Sally měla pravdu – přišel jeho čas.

Zdálky uslyšel, jak Sally frustrovaně vykřikla. Tentokrát se jí ani nedivil. Choval se k ní jako kretén.

„Do prdele," zopakoval a otočil se, aby se prodral hlohem zpátky k ohradě. „Sally!" zakřičel. „Sal, počkej, omlouvám se."

Na poli ji nikde neviděl, což znamenalo, že se nejspíš rozběhla. Roger vyrazil za ní a půda se pod každým jeho krokem drolila, až si připadal jako ve snu, kdy běží na místě. Držel oči přilepené k zemi, tak soustředěný na terén před sebou, že to téměř přehlédl – záblesk bílé mezi stromy po své levici.

Zastavil a tlukot jeho srdce jako by náhle byl tím jediným zvukem na celém světě. Na okamžik měl pocit, že si to celé jen představuje, ale když zaostřil na okraj lesa, spatřil to znovu. Něco bílého, velmi rychlého.

„Sally!" zakřičel. Proč u všech všudy běžela zrovna tam? Nebyl to tak úplně les, jako spíš mez zarostlá stromy, táhnoucí se od jejich vesnice až dolů k Beccles. Mezi větvemi starých stromů pableskovalo zapadající slunce. V lesích se stmívalo brzy a mezi sukovitými kmeny se plížily stíny. Přestože měl na sobě Roger prošívanou bundu, otřásl se chladem.

Nech ji být, pomyslel si.

Vrátí se.

Ale udělal chybu, a čím déle bude Sally čekat na omluvu, tím horší to pak bude.

„Sally!“ zakřičel. Doklopýtal k mezi a chytil se jedné z větví. Vstoupil do stínu rozložitého stromu a teplota okamžitě poklesla o dobrých deset stupňů. Kam Sally zmizela?

Opatrně překročil kořeny a mrkáním si z očí vyhnal prach ze sklizně. Zamžoural do tmy. Vtom na zlomek sekundy znovu spatřil záblesk bílé.

„Vím, že jsi ho měla ráda,“ řekl a jeho slova okamžitě pohltily stromy. „A on měl rád tebe. Mrzí mě, co jsem ti řekl. Je mi z toho pořád smutno.“

V odpověď se ozval šepot, nebo možná jen její hlas přehlušilo praskání větviček a suchého listí. Roger zaváhal a ohlédl se. Pole se zdálo být dál, než by mělo, a den jako by potemněl. Roger nikdy neměl lesy rád, ne od dob, kdy se jako dítě na školním výletě ztratil v Thetfordském lese – nebyla to ani hodina, než ho našli, ale pro devítileté dítě to je celá věčnost. Mezi stromy se člověk cítí maličký a zranitelný.

„Řeknu ti, co uděláme,“ pokračoval a vykročil mezi stromy. „Někam na chvíli odjedeme. Vezmeme si volno a někam vypadneme.“

Pod chodidlem mu praskla větvička a ten zvuk zněl jako výstřel z pistole. Přitiskl si ruce k hrudi, ve které mu zběsile tlouklo srdce, jako by chtělo explodovat.

„Sally?“

Ozval se nějaký zvuk, ale neznělo to jako Sally. Vlastně to vůbec neznělo jako člověk. Bylo to hluboké zavrčení, skoro jako psí, ale mnohem hlasitější. Někdo v lese nejspíš venčil psa. Nebyla to úplně běžná trasa – za ta léta mezi poli sotva kdy koho potkali –, ale do

vsi se teď poměrně často stěhovali noví lidé díky developerským projektům v těsné blízkosti.

Pokračoval vpřed a rukama se opíral o kmeny stromů, aby na nerovném terénu udržel rovnováhu. Tu a tam mezi větvemi zachytil záblesk Sallyina bílého kabátu, každým krokem o kousek blíž. Seděla na zemi. Možná dokonce ležela. Snad na něj čekala. Třeba se obejmou, navzájem se omluví a zamíří domů. Možná tohle celé bude začátkem něčeho nového, určité svobody. S tou myšlenkou Roger vstoupil do paprsku slunečního svitu a zalila ho úleva, skoro radostná.

Netrvala však dlouho.

Přelezl přes kořen tlustý jako lidský trup a vtom ji spatřil.

Nebo spíš její část.

Z trsu kapradí čouhala paže v bílém rukávu. Škubla sebou a dlaň několikrát poskočila, jako by na něj mávala. Zastavil se a zaslechl podivný zvuk – jakoby vlhký, *křupavý*.

Otevřel ústa, aby vyslovil Sallyino jméno, ale v plicích měl jen prach. S rukou přitisknutou ke kmeni ukročil do strany a s každým dalším krokem se mu odhalovala čím dál větší část jeho přítelkyně – loket, biceps, rameno, krk.

Zpočátku nedokázal přijít na to, co to pokrývá její kůži, která v té tmě vypadala jako politá inkoustem. Když udělal další krok, spatřil na klopě jejího kabátu krev, tak jasně rudou, že vypadala jako umělá. Okamžitě ho napadlo, že to je jen trik, jen nějaký vtípek. Ani když doklopýtal až k ní a uviděl její tvář, její doširoka otevřené oči, prosící a zoufalé, stále tomu nemohl uvěřit.

Protože to, co viděl, bylo naprosto nemožné.

Něco na ní sedělo. Něco velkého, shrbeného, s tělem pokrytým chomáči matné srsti, tak tmavé, že vypadala jako kouř a stíny. Pak

to zvedlo zdeformovanou hlavu a rozeklanými nozdrami nasálo vzduch. Vzápětí to zabořilo čenich do Sallyiny hrudi a ona zasténala.

Ne.

Roger ještě nikdy v životě necítil takový strach, hluboko v sobě, ledový a temný. Sally na něj zírala, ústa otevřená, a přestože mezi stromy panovala tma, poznal, jaká slova splynula z jejích krvavých rtů.

Prosím.

Zvedla paži, ale ta stvůra ji přimáčkla tlapou zpátky k zemi. Sally to zkusila znovu, jako by čekala, že ji Roger chytí za ruku a odtáhne pryč.

Nechytil ji. Nemohl.

Ta stvůra – určitě pes, *ohař* – znovu zvedla hlavu a ohlédla se na stromy za sebou. Oči měla jako dvě stříbrné mince, plné hladu a smrti.

Rty pod nimi však byly téměř lidské.

Zavětřil. Zíral na Rogera. Zpod něj se Sally po Rogerovi z posledních sil natáhla.

Omlouvám se, hlesl. Ječel ta slova uvnitř své hlavy a doufal, že ho Sally slyší, přestože nevydal jedinou hlásku, přestože k ní byl zády a utíkal, co mu nohy stačily. *Omlouvám se! Omlouvám se! Omlouvám se!*

Kapitola první

PÁTEK

„Jak se cítíte, Robbie?“

Detektiv šéfinspektor Robert Kett se marně pokusil udržet kamenný výraz. Tvář muže, který seděl naproti němu v malé zaprášené místnosti v budově Norfolkského policejního ředitelství, přímo vyzývala k ráně pěstí.

Díky baculatým tvářím a ustupující bradě, kterou se snažil skrýt pod řídkým, umolousaným plnovousem, vypadal psycholog jako dokonalé ztělesnění své profese. Rychlé mrkání jeho vlhkých očí znělo jako kapající kohoutek.

Ze všeho nejvíc však Ketta vytáčel jeho úsměv. Měkký jako máslo a plný strojeného soucitu. *Jsem tu pro vás,* měl ten úsměv říkat. *Cítím vaši bolest, můžete se mi s čímkoliv svěřit.* Kett z něj však vyčetl jen *Jednu mi vraz!*

„Cože?“ zeptal se, když si uvědomil, že nevnímal jediné slovo, které ten muž vyslovil. Zvedl ruku a promnul si rameno, které bylo pod košilí omotané tlustým obvazem. Rána po noži, kterou utržil při posledním případu, pořád bolela, ale léky proti bolesti ji držely

na uzdě. Spíše než bolest cítil pouhou vzpomínku na ni. Jako by se úplně rozplynula.

Stejně jako Billie, pomyslel si. *Jako tvoje žena. Jenom vzpomínka. Jen duch.*

„Ptal jsem se, jak se cítíte," zopakoval psycholog. Tu otázku pokládal Kettovi od chvíle, kdy se před šesti týdny probudil v nemocnici, téměř každý. Všem odpovídal stejně jako teď.

„Jsem v pohodě."

Samozřejmě lhal. V pohodě nebyl ani zdaleka. Ze rvačky s Raymondem Figgem si odnesl bodnou ránu v rameni a ošklivou jizvu na hrudi. Ta se časem zahojí, ale jizvy ve svém nitru bude cítit až do konce života. Stále měl před očima ty tři roznašečky novin, dívky unesené ze svých domovů a odvlečené přímo do pekla. Svázané, zbité a málem i zavražděné. Teď už byly v bezpečí – komisař Colin Clare ho pravidelně informoval o tom, jak si vedou, a Maise se svou mámou ho přišly dvakrát navštívit do nemocnice –, ale mohlo to dopadnout mnohem hůř. Kett si nebyl jistý, jestli ho ten případ vůbec někdy přestane pronásledovat.

„Robbie," začal psycholog a opřel si o své béžové kalhoty zápisník s tužkou. „Možná vám to nepřipadá důležité, ale úspěšné absolvování psychologického hodnocení je nezbytné pro váš návrat do služby. Jsem tu, abych vám pomohl, ale to můžu udělat, jen pokud ke mně budete upřímný, pokud budete mluvit na rovinu."

Poslední slovo převalil v puse jako mentolový bonbón. Kett cítil, že se mračí stále víc, a přejel si po tváři rukou, jako by ji mohl vyhladit. Až na psychologův nosový hlas panovalo v místnosti neskutečné ticho, a nebýt okýnka velikosti knihy na protější stěně, které dovnitř pouštělo téměř neznatelný paprsek ranního světla, snadno by nabyl přesvědčení, že je v hrobce.

Ve *své* hrobce.

Téměř hmatatelné ticho ho tlačilo k zemi. Kett se zhluboka nadechl a do ramene mu okamžitě vystřelila bolest.

„Tak za prvé," řekl pomalu. „Neříkejte mi Robbie. Jsem detektiv šéfinspektor Kett."

„Takže o sobě smýšlíte v prvé řadě jako o policistovi?" zeptal se psycholog bez zaváhání. Vzal tužku a něco si poznamenal. Ketta napadlo, že si možná sepisuje návod na vyjmutí tužky zaražené mezi půlky – protože pokud si nebude dávat pozor, bude ho potřebovat.

„Nerozumím otázce, pane, ehm... Omlouvám se, zapomněl jsem vaše jméno."

„Říkejte mi Richard," řekl muž.

Dick, pomyslel si Kett a vzápětí si vybavil, že se terapeut představil jako Richard Johnson. *Dick Johnson*.

„Richard. Dobře." Kett si odkašlal. „Jsem v pohodě, Richarde. Byl to hrozný případ, zločin spáchaný hroznými lidmi. Ale dva z nich jsou mrtví a třetí několik desítek let nevyleze z vězení. O tom jsme se ujistili. Jsem naživu, ty dívky jsou naživu a život jde dál."

„Život jde dál," řekl muž a zaťukal tužkou o jednu ze svých brad. „To je zajímavá volba slov."

„Skutečně?" zeptal se Kett zmateně.

„Skutečně?" zopakoval Richard a udělal si další poznámku. Kett se rozhlédl po stísněné místnosti, jako by se snažil odhalit skrytou kameru. Co nevidět se tu jistě objeví Pete Porter a Kate Savageová spolu s celým týmem a budou se moct potrhat smíchy. Ale žádná kamera tu nebyla, jen on, Richard a to nesnesitelné ticho.

„Podívejte, já vím, proč tu jsem," řekl Kett. „Chápu, že musím projít psychotestem. Ale pokud mám říct pravdu, jsem v pohodě."

Pokusil se usmát, ale nejspíš jeho pokus nebyl dostatečně přesvědčivý, jelikož Richard nesouhlasně mlaskl a načmáral si do bloku další poznámku.

„Jak to jde doma?“ zeptal se.

„Holky jsou taky v pohodě,“ řekl Kett.

Ani to nebyla tak úplně pravda. Alice, Evie a Moira sice vypadaly v jejich novém domově šťastné a dvě nejstarší sestry si dokonce začínaly pomalu zvykat ve škole a školce. Ale od chvíle, kdy se Kett vrátil z nemocnice, doma panovalo napjaté ticho. Byla to samozřejmě jeho chyba. Přivezl je do Norwiche, aby mohly žít na bezpečném místě, a vzápětí se nechal pobodat. Alice byla na Kettovi citově závislá víc než kdy dřív a Moira se zdála být ještě neklidnější, než když zmizela Billie.

Billie.

Kett zašeptal její jméno, jako by to bylo zaklínadlo, které ji přivede zpátky. Když zavřel oči, viděl ji, ale vzpomínka na ni byla stále slabší. Ke svému zděšení si uvědomil, že během posledních pár týdnů se začíná vzpomínka na její tvář po okrajích rozmazávat jako olejomalba namočená do vody. Věděl, že dříve či později už nebude schopný si ji vybavit vůbec.

Dokud se k němu nevrátí, samozřejmě. Dokud se k němu nevrátí.

Povzdechl si a v břiše a na ramenou ucítil tu dobře známou tíhu temnoty. Černý pes, jak ji někteří nazývají. Pocit, že ať udělá cokoliv, už nikdy nebude svobodný, už se nikdy nebude cítit ve své kůži.

„Dělám tuhle práci už dlouho,“ řekl Richard. Kett rozlepil víčka a před očima se mu v rytmu jeho vlastního tepu roztančily barevné záblesky. Psycholog se naklonil blíž. „Říkáte jednu věc, ale vaše

tělo prozrazuje úplný opak. Vím, jak vypadá chlap, co je v pohodě, Robbie, a vy to nejste."

„Jsem v pohodě," zavrčel Kett. „Jen podepište ten zatracený formulář a pošlete mě zpátky do práce."

Psycholog si zaťukal tužkou nejdříve o koleno, pak o zápisník. Propichoval Ketta zkoumavým pohledem, jako by byl nějaký laboratorní králík.

„Můžu se vás zeptat na Billie?" zeptal se. „Vaši ženu."

„Vím, kdo to je, *Richarde,*" řekl Kett a s námahou polkl, aby uhasil žár hněvu, který mu bublal v nitru.

„Pořád vám chybí?"

Kett pevně stiskl rty, aby nevypustil z pusy nevybíravou tirádu nadávek, kterou měl na jazyku. Jestli mu chybí? Jestli mu chybí jeho žena, kterou v Londýně před pěti měsíci unesli uprostřed bílého dne? Jestli mu chybí matka jeho dětí? Žena, se kterou chtěl strávit zbytek života? Žena, která právě mohla být mrtvá nebo živá nebo něco mezi tím, jen neměl vůbec ponětí, kde? *Jestli mi sakra chybí moje žena? Jakou si myslíš, že dostaneš odpověď, ty zatracenej kreténe?*

„Ano," řekl po chvíli.

Richard si to poznamenal, pak se znovu předklonil a zaťukal si tužkou o zuby.

„Robbie, je něco –"

„Můžu vám povědět jednu historku?" přerušil ho Kett a naklonil se tak blízko, že by mohl psychologa praštit hlavou do čela, kdyby na to přišlo. Richard nervózně polkl, ale neodtáhl se.

„Můžete," řekl, aniž přestal tužkou *ťuk ťuk ťukat* o své řezáky.

„Před pár lety jsem dělal na jednom případu," řekl Kett tiše. „Ještě u Metropolitní policie. Byl jsem mladý detektiv, sotva jsem vylezl z akademie. Zavolali mě do skladiště v londýnském přístavu. No,

byla to spíš skládka než skladiště. Byl se mnou Pete. Pete Porter. To místo bylo na prodej, takže to tam byl obhlídnout odhadce nemovitostí. Jak se tam porozhlížel, našel tělo, napůl pohřbené pod částí střechy, ven koukaly jen nohy – něco ve stylu zlé čarodějnice z východu z *Čaroděje ze země Oz*. Samozřejmě zavolal policii a já to dostal na starost. Odklidili jsme všechen šrot a sutiny, abychom zjistili, co se vlastně stalo. Našli jsme tam ležet muže. Víte, jak zemřel?"

Richard zavrtěl hlavou, oči vypoulené jako nakládaná vejce. Ťukání tužky zrychlilo, téměř jako metronom.

„Někdo mu do obličeje zabodl dvě tužky, do každého oka jednu. Obě prošly oční jamkou a probodly přední lalok. V podstatě lobotomie."

Kett se významně zahleděl na Richardovu tužku, která se vmžiku zastavila.

„Představte si, jaká síla musela být na něco takového potřeba," dodal. „Vrazit někomu do lebky tužku. Ale *jde to.*"

Přestože v místnosti panovalo mdlé šero, Richard viditelně zbledl. Zaklonil se, aby odložil tužku na stůl, a otočil se ke Kettovi. Pak otevřel ústa, aby něco řekl, ale nakonec se jen otočil zpátky ke stolu, otevřel šuplík a vložil tužku dovnitř.

„Ehm..." hlesl, když šuplík zavřel.

„Ehm," řekl Kett. „Zajímavá volba slov. Tak co říkáte, Richarde, podepíšete mi ten papír?"

Než mohl psycholog odpovědět, někdo zaklepal na dveře. Ty se vzápětí otevřely a Ketta při pohledu na zamračený obličej komisaře Clarea za nimi zalila nečekaná úleva.

„Omlouvám se," řekl Richard. „Ale sem nemůžete. Tohle je soukromé sezení."

„Zmlkněte, Johnsone, vy jeden hňupe," prohlásil Clare. „Potřebuju, ať mu podepíšete ten formulář."

„To rozhodně nemůžu udělat," zavrtěl Richard hlavou. „Musíte pochopit, že detektiv Kett utrpěl v rukou nebezpečného kriminálníka vážné fyzické i psychické trauma, trpí úzkostmi a pravděpodobně i depresí. Kromě toho ho poznamenal incident se zmizením jeho ženy, kvůli čemuž v sobě má zárodek sebedestrukce, který v něm může kdykoliv explodovat a vzít s sebou i všechny ostatní. Rozhodně není ve stavu, aby mohl být v aktivní službě. Potřebuje si odpočinout, strávit čas se svými dětmi, a především mě musí každý týden pravidelně navštěvovat, dokud neusoudím, že je v pořádku."

„Potřebuju, ať podepíšete ten papír," zopakoval Clare. „A vy to uděláte hned teď, jinak vás tady přísahám bohu zamknu a klíč vám strčím do zadku tak hluboko, že budete muset týden čekat, než se zase objeví. Potřebujeme ho a potřebujeme ho hned teď."

„Proč?" zeptal se Kett.

Clare se k němu obrátil s potemnělým výrazem ve tváři.

„Protože máme v lesích mrtvou ženu a netvora na útěku."

Kapitola druhá

Jeli komisařovým autem, mercedesem, který vypadal jako z osmdesátých let. Na zpětném zrcátku nevisel jeden, ale rovnou pět vonných stromečků, jejichž vůně škrábala Ketta v krku. Stáhl okénko právě ve chvíli, kdy vjeli na dvouproudovou silnici, a autem se okamžitě rozeřval hukot větru.

„Omlouvám se," řekl Clare.

„V pohodě," opáčil Kett, který se ze všech sil snažil nedat najevo, že se mu zvedá žaludek. „Chci říct, pět už je trochu extrém. Jak tu můžete dýchat?"

Clare ho počastoval zmateným pohledem. Kett cvrnkl do osvěžovače a do vzduchu se vznesla další vlna jedovaté vůně. V pár borovicových lesích už byl a žádný ani zdaleka nevoněl takhle. Spíš by se dalo říct, že to v autě bylo cítit jako v mobilním záchodě.

„Aha, no jo," začichal Clare. „Trochu to tu smrdí, to ano. To děti. Puberťáci, jsou nechutní. Samé tašky na tělocvik. Rozbalím nový, jsou v přihrádce na rukavice."

„Ne!" zaprotestoval Kett. Zahleděl se na komisařův nos a napadlo ho, zda vůbec přes všechny ty chlupy, které z něj vyčuhují, něco cítí. „Bože, ne. Je to v pohodě, vážně. Za co jste se vlastně omlouval?"

„Za Richarda Johnsona," řekl Clare a předjel autobus. Auto se zachvělo tak silně, že všechen jeho obsah – včetně Kettových kostí – zachrastil. „Starý dobrý Dick. Vypadá jako pečená brambora a je úplně stejně užitečný. Miluje zvuk svého vlastního hlasu. Ale je to syn bratra manžela bratrance policejního náčelníka, nebo něco takového. Ale ten papír vám podepíše."

Vrátil se ke Kettovi pohledem.

„Pokud tedy chcete," řekl. „Jak vám je, Robbie?"

„Jsem v pohodě," odpověděl Kett bez přemýšlení. „Nikdy mi nebylo líp."

„Jasně," odvětil Clare. „Věřte mi, už jsem párkrát takhle ‚v pohodě' za život byl. Dostanete se z toho. Vím, že si děláte starosti o Billie. Vím, že jste zklamaný."

Zklamaný bylo slabé slovo. Pořád měl před očima Raymonda Figga stojícího ve světle lamp čističky odpadních vod, pořád slyšel slova vyvěrající z jeho rtů pokrytých kapičkami slin.

Zeptej se mě, odkud Billie znala Prasáka. Zeptej se mě, co to má společnýho s Khanem. Vy policajti žijete v přesvědčení, že všichni zločinci jsou jako Jack Rozparovač, že pracujeme sami. Že se mezi sebou nebavíme. Ale my se bavíme, soutěžíme spolu, máme se v přátelích na Facebooku. Myslíš si, že nic nevím, ale já moc dobře vím, kde –

Pak ho Lochy Percival zabil. Ať už chtěl říct cokoliv, ta slova byla pohřbená spolu s ním. Navždy.

„Ráno jsem mluvil s Bingem," řekl Clare. „Chtěl jsem vědět, jak pokračují, jestli nemají něco nového na toho Prasáka. Pracuje na tom celý tým, vede ho váš starý známý detektiv seržant Ridgway. Najdou ho."

Kett přikývl. Tohle všechno samozřejmě věděl, protože s Bingem také mluvil. Volal mu každý den.

Něco nového? zeptal se pokaždé. A vždy dostal stejnou odpověď.

Nic.

„Najdou ji," řekl Clare. Zvedl velkou ruku z volantu a položil ji na Kettovo nezraněné rameno. Krátce ho stiskl. „Najdou ji."

Ta povzbudivá slova v něm odemkla další drtivý příliv temnoty – váhu, která jako by ho nutila schoulit se do klubíčka na podlážce auta. Pokusil se ji odehnat a upřel pohled na krajinu za oknem. Léto bylo pryč, pole sklizená. V korunách stromů na obzoru visel podzim a naháněl hejna ptáků směrem na jih. Podzim měl Kett vždycky nejradši.

Billie taky.

Vytáhl z kapsy mobil a projel kontakty.

„Nevadí?" zeptal se, ale nečekal na odpověď. Mobil začal vyzvánět – jednou, dvakrát, třikrát. Kettovo srdce jako by zapomnělo bít. Po tom, co se stalo Billie, co jí v den, kdy byla unesena, volal dokola a dokola, pro něj bylo každé vyzvánění jako rána kladivem přímo do srdce.

„Haló?" ozval se hlas chůvy, nesnesitelně veselý. Kett dlouze vypustil zadržovaný dech.

„Tady Robbie," řekl. „Pan Kett. Jak si vedou holky?"

„Skvěle," zněla odpověď. „Moira a Evie si spolu pěkně hrají. Alice je... Alice je, ehm..."

„Alice je Alice," řekl. „Já vím, nedělejte si starosti."

„Je vážně skvělá," dodala chůva. „Pokud se jí nepokusíte vzít iPad."

„Bože, to nedělejte," vyhrkl Kett. „Jako byste se pokoušela vzít medvědovi sklenici medu. Utrhá vám ruce i nohy. Nebudu vás zdržovat, jen jsem chtěl –"

„Kdo to je?" ozval se hlásek, který okamžitě poznal.

„Tatínek," řekla chůva. „Chceš s ním mluvit?"

Nejspíš přikývla, protože v telefonu zašustilo a vzápětí už do sluchátka jako nějaký stalker funěla Evie. Chtěl se jí zeptat, jestli je všechno v pořádku, ale přerušilo ho zaječení tak hlasité, až v reproduktoru zapraštělo.

„Nenávidím fazole!“

Ozvalo se další zašustění, cvaknutí, a telefon oněměl. Kett si ho ještě chvíli nechal u ucha a pak ho zamračeně schoval zpátky do kapsy.

„Děti jsou v pohodě?“ zeptal se Clare.

„Jo, teda až na ty fazole,“ odpověděl. „Všechny tři hlídá chůva, ale je to jen dočasné. Musím vymyslet něco jiného, hlavně teď, když se vracím do práce.“

„Hlídání?“ zeptal se Clare. „S tím bych vám mohl pomoct. Nechte to na mně. Znamená to tedy, že se vracíte?“

„Jsem tady, nebo ne?“ podotkl Kett.

„To tedy jste.“

Clare šlápl na plyn a starožitné auto bez námahy zrychlilo na sto třicet kilometrů za hodinu. Svižně předjeli auto před nimi, za jehož okny se mihly vykulené děti, pes s vyplazeným jazykem a unavení rodiče.

„Co je to za případ?“ zeptal se Kett.

„Žena kolem třicítky,“ řekl komisař. „Žádné doklady. Dnes ráno ji v lese poblíž Beccles našli pejskaři. Předpokládají, že ji zabilo zvíře.“

„Zvíře?“ podivil se Kett. „Nikdy by mě nenapadlo, že zrovna v Norfolku by člověka zabila divoká zvěř. O jaké zvíře vůbec šlo?“

„Pes,“ řekl Clare. „Velký. Oběť měla několik tržných ran na hrudi a krku. Také bodné rány. Není to pěkný pohled.“

„Nějaké stopy po tom psovi?“ zeptal se Kett. Clare zavrtěl hlavou.

„A žádní svědci. Máme farmáře, který tvrdí, že tu ženu včera viděl s nějakým mužem. Pamatuje si je, protože s sebou neměli psa. Většina lidí, které potkáte v lese, jsou buď běžci, nebo pejskaři. Ale když jsme s ním mluvili, vypadal, že měl ke snídani vodku, takže jeho slova musíme brát se špetkou *jdi se bodnout*."

„Po tom muži není ani stopy, co?" zeptal se Kett a Clare zavrtěl hlavou.

Komisař dupl na brzdu a auto neochotně zpomalilo. Sjeli z hlavní cesty.

„Se vší úctou, pane," řekl Kett. „Proč mě potřebujete zpátky kvůli útoku psa?"

Clare obkroužil kruhový objezd, jako by se pokoušel odstředit z gravitačního pole Země.

„Vy jste místní, ne? Chci říct, vyrůstal jste tady, že ano?"

Kett přikývl. „Odstěhovali jsme se z Norwiche, když mi bylo dvanáct."

„Znáte historky o Černém Ďasovi?" zeptal se Clare.

„O tom bájném jihoanglickém psovi? Jasně. Chci říct, ne nijak podrobně, ale každý, kdo tu žije, o něm něco slyšel." Kett se zamračeně odmlčel. „Počkat, *proč*?"

„Protože podle toho farmáře přesně to řádí v lese. To viděl." Clare pohlédl na Ketta, obočí svraštěné víc než obvykle. „Viděl Černého Ďasa, toho ďábelského psa."

Místo činu bylo od nejbližší silnice kus cesty, ale čerstvý vzduch rozhodně uvítali.

Ne že by snad Kett ještě nějakou chvíli cítil něco jiného než borovicový odér přenosného záchodu.

Clare vyrazil jako první a dlouhými kroky klestil cestu sklizeným polem, složku s dokumenty pevně sevřenou v podpaží. Kett ho pomalu následoval a dával si pozor, aby neuklouzl na hrbolatém terénu. Po levé straně byl svět jasný a otevřený, zalitý zlatavými slunečními paprsky, vzduch plný prachu ze sklizně. Krajina se svažovala směrem k asi tři kilometry vzdálené stříbrné stužce řeky Waveney. Celá scenérie byla tak malebná, jako by vypadla z některé z krajinek Johna Constablea.

Po Kettově pravici se však nacházel docela jiný svět. Les byl starý a plný neskutečně vysokých stromů, rostoucích v těsné formaci, ohnutých a polámaných jako řada zraněných vojáků. Ketta přepadl pocit, jako by se shromáždily, aby sledovaly, co se bude dít, a po kůži mu přeběhl mráz. Rozechvěle vydechl. Clare to navzdory svému hlasitému funění zaslechl.

„Strašidelné, co?" prohodil přes rameno. „Bude to ještě horší."

Kett vzhlédl a spatřil policistu v jasně žluté policejní bundě, která očividně přitáhla pozornost hejna vos. Policista je s nešťastným výrazem rozháněl.

„Tudy, pane," řekl, aniž kolem sebe přestal máchat paží, jako by řídil dopravu. „A bacha na ty malý zmetky."

„Tím myslíte suffolkskou policii?" zakřenil se Clare.

„Ehm, ne," zakoktal policista. „Ty vosy."

Clare obrátil oči v sloup a provedl Ketta mezerou mezi dvěma vzrostlými stromy.

„Suffolkská policie si ten případ nárokuje," vysvětlil. „Jsme prakticky přesně na hranici. Kdyby to mělo být na mně, klidně jim ho přenechám, ale pak by zůstal navždy nevyřešený."

Kett přikývl a vkročil z jasného dne do lesa, kde jako by panovala půlnoc. Nejspíš za to mohly stromy, které jako by ho zahalily